

SPOTYKAM JEZUSA

Razem z Jezusem

PORADNIK METODYCZNY DO NAUKI RELIGII
DLA SZĘŚCIOŁATKÓW

WYDAWNICTWO WAM

PODSTAWA
PROGRAMOWA
2018

UWAGA: Rozkład materiału, materiały
do druku oraz pomoce multimedialne są dostępne
w internetowym serwisie katechetycznym
Wydawnictwa WAM: nowe.katechizmy.pl

ZESZYT 1

KATECHEZY 1-9

Spis treści

Ogólna prezentacja pakietu katechetycznego / 3

Rozdział I. Pan Bóg daje życie

- 1 Pan Bóg mnie bardzo kocha / 6
- 2 Chcę kochać / 12
- 3 Bóg stwarza świat z miłości / 18
- 4 Kto jest wielkim skarbem Pana Boga / 24
- 5 Moje ciało jest darem Boga / 30
- 6 Poznaję świat / 36
- 7 Ślady Pana Boga i człowieka na ziemi / 42

Rozdział II. Pan Jezus jest z nami

- 8 Poznaję Pana Boga przez Jezusa / 47
- 9 Jezus przyjmuje dzieci / 54

Ogólna prezentacja pakietu katechetycznego „Razem z Jezusem” PODRĘCZNIKA Z ĆWICZENIAMI oraz PORADNIKA METODYCZNEGO do religii dla sześciolatków

Pakiet katechetyczny „Razem z Jezusem” przygotowany w Wydawnictwie WAM jako pomoc dla uczniów i katechetów oparty jest na programie nauczania religii rzymskokatolickiej w przedszkolach „Spotykam Jezusa” (nr AZ-O-01/18).

Pakiet składa się z jednej książki dla dzieci (podręcznik razem z ćwiczeniami) oraz z poradnika metodycznego dla katechety. Nagrania i materiały do druku są dostępne na stronie internetowej WAM dla katechetów:

www.nowe.katechizmy.pl (poprzednio www.katechizmy.pl).

PODRĘCZNIK I ĆWICZENIA DLA DZIECKA

Podręcznik z ćwiczeniami składa się z 46 tematów ułożonych w siedem rozdziałów. Oprócz treści zawartych w aktualnym Programie nauczania religii autorzy wprowadzili dodatkowe treści związane z wydarzeniami z Nowego Testamentu: życia i działalności Jezusa Chrystusa.

Podręcznik dziecka jest przygotowany w formie książeczki z ćwiczeniami uzupełniającymi i utrwalającymi treści oraz umiejętności zdobywane na katechezie zgodnie ze scenariuszami zajęć zawartymi w poradniku metodycznym. Na pierwszej karcie podręcznika dla dziecka umieściliśmy „List do Ciebie” skierowany do dziecka. Tutaj rodzice lub katecheta wpisują imię i nazwisko dziecka. Na końcu podręcznika znajdują się też kartki z naklejkami oraz wycinanki, które dziecko wklei we wskazanym miejscu.

W podręczniku oprócz ilustracji i ćwiczeń są też zawarte najważniejsze treści, by w razie potrzeby opiekunowie dziecka mogli pracować z nim w domu. Są to krótkie informacje, podpisy do ilustracji, a także kilka opowiadań związanych

z codziennymi doświadczeniami dzieci. W podręczniku zawarte są także opowiadania biblijne. Umieszczono je na końcu książki w taki sposób, by dziecko mogło po wycięciu i związaniu odpowiednich kartek, otrzymać „Małą Biblię” i zaprojektować własną okładkę. Tak otrzymaną dodatkową pomoc do pracy w przedszkolu i w domu dziecko będzie mogło także uzupełniać naklejkami.

PORADNIK METODYCZNY

Zasadniczą pomocą dla katechety są propozycje scenariuszy katechez. Scenariusze są bogate w propozycje zajęć ruchowych, aktywizujących i dodatkowych prac ręcznych. Dzięki temu katecheta może wybierać zgodnie z potrzebami grupy odpowiednie zajęcia. Większość scenariuszy do danego tematu nadaje się do przeprowadzenia na dwóch jednostkach lekcyjnych, czyli faktycznie całość jest opracowana tak, by katecheta miał materiały do pracy na cały rok (w sumie do ponad 60 katechez). Jak wspomniano wyżej, katecheta sam decyduje, które propozycje przeprowadzić (do zrealizowania tematu nie trzeba przeprowadzać wszystkich proponowanych zajęć).

Każda jednostka tematyczna w poradniku zawiera „Wprowadzenie dla katechety”. Ze względu na zmieniające się warunki pracy katechetów wprowadzenia te są ważnym wstępem przed realizacją programu. Opisują nie tylko najważniejsze treści teologiczne katechez, ale dają także ważne uwagi wychowawcze. Do każdego tematu zostały opisane cele katechetyczne, treści, wymagania i postawy, opis pomocy dydaktycznych (których większość dostępna jest na stronie internetowej) oraz propozycje współpracy z rodziną i parafią.

Sama „Propozycja przebiegu zajęć” składa się z trzech części: „Części wstępnej”, „Części zasadniczej” oraz z „Podsumowania”. Każda katecheza zawiera „Modlitwę dziecka”. Katechezy mają na celu doprowadzenie do otwarcia się dziecka na głoszone orędzie zbawcze tak, aby mogło kształtować postawy życiowe oparte na wartościach chrześcijańskich. Celem katechez jest także kształtowanie dziecięcej modlitwy: zarówno tradycyjnej, jak i innych rodzajów modlitw, ujętych w formie parafraz psalmów, piosenek, pozdrowień. Podczas proponowanych zajęć wskazujemy różne metody pracy z małym dzieckiem, zabawę, taniec, piosenkę, grę dydaktyczną, puzzle, inscenizacje, opowiadania, uzupełnianie ilustracji (rysunkami, naklejkami lub prostymi elementami do wycięcia), a także rysunek spontaniczny itp. Metody te służą otwieraniu wszystkich sfer osobowości dziecka na Boga i mają się przyczynić do kształtowania

biblijnego obrazu Boga w życiu i postawie dziecka. Nagrania wszystkich opowiadań są dostępne na stronie internetowej; także linki do piosenek i innych nagrań proponowanych w poradniku.

Na stronie internetowej: **nowe.katechizmy.pl** znajduje się tabelka z planem wynikowym, który pomoże katechecie w przygotowaniu planu własnej pracy.

Uwaga: teksty Pisma Świętego, wzięte z Biblii Tysiąclecia, wyd. V, 2000 r. (tzw. „Biblia Jerozolimska”) zostały spreparowane odpowiednio do wieku odbiorców, dzieci sześcioletnich.

KATECHEZA 1

Pan Bóg mnie bardzo kocha

WPROWADZENIE DLA KATECHETY

Trudność w ukazaniu analogii miłości Bożej do miłości rodzicielskiej bierze się stąd, że rodziny coraz częściej są rozczłonkowane lub rozbite. Trudno jednak znaleźć lepsze odwołanie niż miłość rodzica do dziecka i nawzajem, gdyż nawet jeśli jest ona w jakiś sposób złamana, pozostaje jej głęboka potrzeba.

Stając przed trudnym problemem nauczania dzieci z różnych rodzin: ze zgodnych, ale i z rozbitych, katecheta musi wykazać się delikatnością i wyczuciem. Tym bardziej że wiele dzieci sprawia trudności wychowawcze i nie można potraktować tematu miłości rodzinnej jako sielanki. Warto mieć przygotowanych kilka przykładów miłości – tęsknoty, którą można rozszerzyć na miłość Boga do człowieka.

Dzieci, niejednokrotnie zostawiane same przed ekranami telewizorów czy komputerów, żyją czasem w specyficznym skonstruowanym świecie wyobrażeń. Należy być wyczulonym, by nie pomieszały się im fikcyjne postaci z żyjącym Bogiem.

Problemem jest także odruch większej sympatii dziecięcej do zwierząt niż ludzi. Takich przejawów naiwności emocjonalnej jest także wiele wśród dorosłych.

Warto od początku przedstawiać jak najdojrzały obraz Boga, by z czasem dziecko umiało sprostać pytaniom: „skoro Bóg mnie kocha, to dlaczego dopuścił do...”. Trzeba więc posługiwać się przykładami prawdziwej miłości, która nie jest sielankowa.

Przedstawiamy pewne spektrum relacji, których doświadcza dziecko: rodzic (opiekun) – dziecko; nauczyciel – wychowanek; przyjaciele; grupa koleżeńska; rodzeństwo. Można także wziąć pod uwagę – dla rozróżnienia – relacje człowiek – zwierzę lub człowiek – postać fikcyjna. Nie chodzi o rozwijanie tego wątku, lecz o wspomnienie w trakcie rozmowy z dziećmi podczas katechezy.

Kluczem do podjęcia tematu powinna stać się tęsknota, która wyraża miłość i przywiązanie w najprostszy sposób. Jest to uczucie bliskie dziecku, nad którym bardzo trudno mu zapanować. Warto rozmawiać o tym uczuciu i pomagać je „oswoić”. Brzmi to może zbyt poważnie, ale nauka religii jest często sprowadzana do banału właśnie przez upraszczanie tematu i odczuć dzieci.

Zagadnieniem kolejnym, być może zasadniczym, będzie także odniesienie tych „namacalnych” przykładów do miłości Boga niewidzialnego. Dla niektórych dzieci mogą to być pierwsze kontakty z rzeczywistością religijną i pierwszy impuls do zrozumienia, że kontakt z Osobą samego Boga, który jest duchem, jest możliwy. Jako nauczyciele musimy dzieciom pomóc odkryć sferę ducha naturalnie wpisaną w ludzki byt, a zarazem najbardziej spychaną na margines.

Dla zobrazowania miłości Boga, jako uprzedniej, oczekującej spotkania, posłużymy się pięknem świata stworzonego dla człowieka. Namacalność stworzenia pomoże dzieciom uzmysłowić sobie, że miłość Boga ma swój przejaw w świecie materialnym, to znaczy pozostawia ślad (w przeciwieństwie np. do emocji, jakie oferują im postacie filmowe).

To wszystko trzeba „zmieścić” w tak lapidarnej formie, jaką są katechezy.

CELE KATECHETYCZNE

- Przybliżenie prawdy, że Pan Bóg bardzo nas kocha.
- Uświadomienie faktu, że miłość bliskich jest odbiciem miłości Boga.

TREŚCI

- Bóg pokochał nas jako pierwszy.
- Bóg kocha nas przez naszych bliskich.
- Bóg pragnie spotykać się z nami w modlitwie.

WYMAGANIA I POSTAWY

Dziecko:

- wskazuje modlitwę jako formę spotkania z Bogiem;
- wymienia znaki Bożej miłości;
- śpiewa z innymi piosenkę „W imię Ojca i Syna”;
- dostrzega przejawy miłości najbliższych i odpowiada na nie.

POMOCE (TAKŻE OPCJONALNE):

- podręcznik
- torebka lub pudełko
- liść, serce (ilustracja, pluszowe lub inne), krzyż, książka, różaniec, cztery patyczki/wykałaczki lub kredki do zrobienia równania
- nagranie piosenki nr 1 „W imię Ojca i Syna”
- nagranie opowiadania „Tęsknota”

UWAGA: Pierwszy scenariusz warto przeprowadzić na dwóch spotkaniach. Na pierwszym wprowadzić zgodnie ze scenariuszem chrześcijańskie pozdrowienia oraz zapoznać dzieci z podręcznikiem: przeczytać „List do Ciebie”, pokazać, gdzie są obrazki do wycinania, a gdzie naklejki, i nauczyć dzieci piosenki „W imię Ojca i Syna”. Na drugich zajęciach dzieci mogą przyglądać się obrazkom w podręczniku, omawiać je z katechetą. Potem wysłuchać opowiadania: „Tęsknota” i powtórzyć nowo poznaną piosenkę.

CZĘŚĆ WSTĘPNA

Katecheta wita się z dziećmi słowami: „Szczęść Boże!”.

Przedstawia się i informuje dzieci, że będą się spotykać na katechezie. W tym miejscu może podać dni tygodnia, w których będą odbywać się spotkania, gdyż dla dzieci w wieku przedszkolnym ważny jest stały rytm i przewidywalność.

ZABAWA RUCHOWA Z ELEMENTAMI DRAMY

Dzieci stają w rozсыpcie na dywanie. Katecheta włącza nagranie piosenki: „Bóg kocha mnie takiego, jakim jestem”, co jakiś czas przerywając je. Dzieci poruszają się swobodnie, a podczas przerw w muzyce podchodzą do siebie i witają się w określony przez katechetę sposób, np.:

- Jak przywitalibyśmy kolegę/koleżankę? – używamy zwrotu „Cześć”.
- Jak przywitalibyśmy panią ekspedientkę w sklepie? – „Dzień dobry”.
- Jak przywitalibyśmy mamę/tatę?
- Jak przywitalibyśmy panią nauczycielkę/nauczyciela?
- Jak przywitalibyśmy księdza, siostrę zakonną? – tu należy założyć, że dzieci nie będą znały odpowiedzi, więc trzeba je naprowadzić na odpowiedź: „Szczęść Boże” lub „Bóg zapłać” (w zależności od zwyczajów). Być może dzieci znają też wezwanie: „Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus”.

Po zakończonej zabawie katecheta zaprasza dzieci do kręgu i omawia jej przebieg.

- Jakich słów powitania używaliście w poszczególnych scenkach?
- Który z usłyszanych zwrotów was zaskoczył i był dla was nowy?
- „Szczęść Boże” to przywitanie ludzi, którzy uwierzyli Panu Bogu. Tak witają się chrześcijanie i tak będziemy się witać ze sobą na tych zajęciach. Te zajęcia nazywają się katecheza. Na katechezie będziemy się starali wspólnie poznawać Pana Boga i spotykać się z Nim.

CZĘŚĆ ZASADNICZA

ROZMOWA NA PODSTAWIE ILUSTRACJI W PODRĘCZNIKU

Katecheta ma przy sobie atrakcyjne dla dzieci pudełko lub torebkę, w której są potrzebne do prezentacji pomoce: liść, książka, różaniec, krzyż i serce (w dowolnej formie: maskotka/ poduszka).

Katecheta prezentuje kolejno pomoce i pyta:

1. Liść: Co to jest? Czego znakiem jest liść? (*drzewa, jesieni, przyrody...*)
2. Książka: Co to jest? Czego znakiem jest książka? (*szkoły, nauki, wiedzy...*)
3. Różaniec: Co to jest? Czego znakiem jest różaniec? (*modlitwy*)
4. Krzyż: Co to jest? Kogo znakiem jest krzyż? (*Boga, Jezusa...*)
5. Serce: Co to jest? Czego znakiem jest serce? (*miłości*)

Następnie katecheta pyta dzieci:

– Kto was kocha? (*dzieci dzielą się doświadczeniami*)

Gdy już wszystkie dzieci się wypowiedzą, katecheta prosi dzieci o otwarcie podręczników i kieruje ich uwagę na ilustracje.

– Przyjrzyjcie się obrazkom i zastanówcie się, skąd wiecie, że ktoś was kocha. Po jakich zachowaniach to rozpoznajecie?

ŁAMIGŁÓWKA

Katecheta bierze 2 znaki: krzyż i serce oraz 4 patyczki/kredki i układa równanie.

– Teraz wykonamy małe zadanie religijno-matematyczne i połączymy 2 znaki: znak Boga i znak miłości. Jak myślicie, co otrzymamy?

SERCE + KRZYŻ =

(miłość) i (Bóg) to (miłość Boga)

PODSUMOWANIE ZABAWY

– Pan Bóg bardzo nas kocha i chce, żebyśmy o tym zawsze pamiętali.

Katecheta wprowadza dzieci w temat opowiadania:

– Wiemy już, jak rozpoznać, że nasi bliscy nas kochają. Ale jak możemy przekonać się, że Pan Bóg nas kocha? Postępujcie opowiadania.

🔊 OPOWIADANIE „TĘSKNOTA”

Mama, jak zwykle rano, odprowadzała Radka do zerówki. I, jak zwykle, towarzyszyła im dwuletnia siostra Radka, Ola.

– Mamo, a co ona tak ciągle zadziera głowę? – zapytał Radek, kiedy Ola kolejno raz zerknęła z wózka w górę, na mamę.

– Chce mnie zobaczyć. Sprawdza, czy tu jestem i pcham wózek – zaśmiała się mama.

– To dziwaczne – stęknął Radek. – Przecież wiadomo, że to ty.

– Jest mała. Kiedy czegoś nie widzi, czasem myśli, że tego nie ma. Ale nauczy się...

– Ja tam nawet, jak jestem w szkole, to wiem, że w końcu po mnie przyjdiesz – powiedział Radek i machnął ręką. – Nawet jak trochę tęsknię... – dodał po chwili.

– No pewnie, synku! Przecież cię kocham! I dzięki temu w pewien sposób cały czas przy tobie jestem! Chociaż też tęsknię – zapewniła Radka mama.

– Ja też cię kocham, mamo!... A można powiedzieć, że miłość to taki niewidzialny klej?

* * *

Katecheta zadaje pytania do tekstu.

– Dlaczego Ola często zadzierała głowę?

– Czy jeżeli nie widać kogoś, kogo kochamy, to znaczy, że go nie ma?

– Co to znaczy, że miłość to „taki niewidzialny klej”?

– Pana Boga nie widać, jednak są widoczne znaki Jego miłości. Jakie znaki Jego miłości dostrzegacie wokół siebie?

Dzieci podają swoje pomysły.

PRACA Z PODRĘCZNIKIEM

– Przyjrzyjcie się obrazkom. Wskażcie, na których z nich znajduje się to, co jest nam niezbędne do życia? Co według was jest najważniejsze?

PODSUMOWANIE ROZMOWY

– Wszystko to, co wymieniliście: pożywienie, przyroda, przyjaciele, to dary, które otrzymujemy od Pana Boga. Są one dla nas znakiem tego, że Pan Bóg bardzo nas kocha i troszczy się o nas.

Następnie dzieci w podręczniku na lewej stronie obrysowują obrazki, które przedstawiają miłość i przyjaźń, a poniżej w miejscu wykropkowanym wpisują swoje imię. Na ilustracji z prawej strony dzieci wklejają brakujące puzzle (naklejki N-1) i opowiadają o tym, jak ludzie nawzajem okazują sobie życzliwość.

PODSUMOWANIE

WYPEŁNIANIE ĆWICZEŃ

Dzieci obrysowują wybranym kolorem obrazy przedstawiające miłość i przyjaźń. Chętne dzieci uzasadniają wybór. Potem dokleją brakujące puzzle na ilustracji i wspólnie omawiają jej treść.

NAUKA PIOSENKI NR 1 „W IMIĘ OJCA I SYNA” Z GESTAMI

W Imię Ojca i Syna, i Ducha Świętego. (*znak krzyża*)

Tak można najprościej modlić się do Niego, (*ręce złożone*)
do Boga, co właśnie uśmiecha do nas się (*ręka kreśli znak uśmiechu*
na ustach)

I niebo przybliżyć swym dzieciakom chce. (*obejmujemy siebie sami*)

WPROWADZENIE DO MODLITWY

Pan Bóg zawsze jest blisko nas, kocha nas i troszczy się o nas każdego dnia. Podobnie jak Radek z opowiadania tęsknił za swoją mamą, tak my, choć nie widzimy Pana Boga, możemy za Nim tęsknić. A Pan Bóg tęskni za spotkaniem z nami. Możemy spotykać się z Panem Bogiem w modlitwie.

MODLITWA

Śpiew piosenki „W imię Ojca i Syna” z gestami.

WSPÓŁPRACA Z RODZINĄ I PARAFIĄ

Katecheta prosi, by dzieciom w domu ktoś przeczytał wpis z jego imieniem na lewej stronie katechezy 1.

Katecheta proponuje także dzieciom, by w tym tygodniu rozejrzały się w miejscach, w których będą przebywać: pomieszczeniach w domu, w szkole, w kościele i zobaczyły, gdzie znajdują się krzyże. A potem narysowały jedno z tych miejsc.

KATECHEZA 2

Chcę kochać

WPROWADZENIE DLA KATECHETY

Dziecko po poprzedniej katechezie ma intuicję, że Bóg jest prawdziwą Osobą, choć nieosiągalną zmysłami. Wie, że Bóg stworzył świat z miłości i dał go człowiekowi. Bóg kocha każdego człowieka i tęskni za nim. Dziecko wie, że jest dla Boga kimś szczególnym. Może Bogu zaufać i zwracać się do Niego w modlitwie. W ten sposób powoli uzmysławiamy mu jego własną duchowość.

Wychowawczo istotne będzie również zestawienie tego, co jest robić przyjemnie i łatwo, z tym, co robić WARTO, czyli tworzenie podstaw do kształtowania właściwej hierarchii wartości.

Ponownie jawi się przed nami problem (dotyczyć on będzie całej edukacji religijnej), mianowicie, że niektóre dzieci są często pozostawione w wielu kwestiach same sobie. Zachęta do wspólnej z rodziną modlitwy może być niestety puszczona w próżnię. Jednocześnie nauczyciel nie może pretendować do roli zastępcy podstawowego autorytetu, jakim powinni być rodzice. Na katechezie jednak może prowadzić dzieci w sposób naturalny od zabawy do modlitwy. Taka płynność i prostota w przechodzeniu od profanum do sacrum dziecięcego świata może wzbudzić w małych uczniach zaufanie i uczynić kontakt z Bogiem bardziej naturalnym i zrozumiałym.

CELE KATECHETYCZNE

- Kształtowanie postawy otwartości na rzeczywistość miłości Bożej.
- Prowadzenie do kontaktu z Bogiem jako odpowiedzi na Jego miłość.

TREŚCI

- Modlitwa jako rozmowa z Bogiem.
- Każdy człowiek żyje razem z innymi ludźmi – dziećmi Boga.

WYMAGANIA I POSTAWY

Dziecko:

- wskazuje na modlitwę jako rozmowę z Bogiem;

- wymienia sposoby poznania Boga, np.: udział we Mszy Świętej, słuchanie Pisma Świętego;
- wyraża wdzięczność Bogu za tych, którzy Go kochają.

POMOCE (TAKŻE OPCJONALNE):

- podręcznik
- symbol serca
- dwie duże ilustracje (może być wydruk) przedstawiające emotikony: 1. Uśmiechnięta buzia, która będzie oznaczała słowo „LUBIĘ”; 2. Uśmiechnięta buzia z oczami w kształcie serduszek, która będzie oznaczała słowo „KOCHAM”
- wiele małych ilustracji (wydruki) przedstawiających: różne przedmiotów (np.: lalka, rower, miś, książka, samochódzik, klocki, poduszka itp.), różne osoby (mama, tata, dziadkowie, dzieci, Pan Jezus), potrawy (lody, owoce, ciasto, kanapki, sok)
- maskotki przyniesione przez dzieci (w przypadku wariantu I ćwiczeń)
- nagranie opowiadania
- nagranie piosenki nr 1 „W imię Ojca i Syna”

CZĘŚĆ WSTĘPNA

Katecheta wita się z dziećmi poznanym na poprzedniej katechezie pozdrowieniem: „Szczęść Boże”.

Dzieci siadają w kręgu. Aby wyciszyć grupę, może użyć rymowanki z pokazaniem:

Bóg mnie widzi (*opieramy dłoń o czoło robimy „daszek”, rozglądamy się*)

Bóg mnie słyszy (*pokazujemy na uszy*)

Bóg przemawia tylko w ciszy (*kładziemy palec na usta „znak ciszy”*)

Katecheta pokazuje dzieciom symbol serca z poprzedniej katechezy i zadaje pytania:

- O czym rozmawialiśmy na ostatnich zajęciach? (*o miłości*)
- Kogo kochamy?
- Kto nas kocha i po czym możemy to poznać?
- Kto jeszcze oprócz naszych bliskich bardzo nas kocha i jest blisko nas, chociaż Go nie widzimy?
- Jakie dary przypominają nam o miłości Pana Boga?

CZĘŚĆ ZASADNICZA

ZABAWA W „LUBIĘ” I „KOCHAM”

Katecheta kładzie przed dziećmi dwie „e-motki”. Jedna to uśmiechnięta buzia, która oznacza słowo „LUBIĘ”, a druga ma zamiast oczu serduszka i oznacza słowo „KOCHAM”.

– Dziś zastanowimy się nad tym, kogo kochamy. Jedna e-motka oznacza słowo „lubię”, a druga „kocham”. Przypatrzcie się dobrze ilustracjom i zdecydуйте, które z nich powinny znaleźć się przy e-motce „lubię”, a które przy e-motce „kocham”.

Katecheta rozkłada małe ilustracje przedstawiające różne przedmioty (zabawki, książki, rower itp.), osoby (rodziców, dziadków, dzieci, Pana Jezusa), potrawy. Zadaniem dzieci jest dopasować ilustracje do właściwych „e-motek” i – jeśli to możliwe – krótko uzasadnić swój wybór.

Po wykonaniu zadania raz jeszcze oglądamy elementy umieszczone w zbiorze „kocham”. Katecheta pyta dzieci:

- Jak można okazać miłość mamie/tacie/rodzicom?
- Jak można okazać miłość dziadkom?
- Jak można okazać miłość rodzeństwu?
- Jak można okazać miłość przyjacielowi?

Ważne, aby pojawiły się pojęcia: rozmowa i wspólnie spędzony czas.

- Jak można okazać miłość Panu Bogu?
- Jak można z Nim rozmawiać? (*modlitwa/czytanie Pisma Świętego*)
- Jak można spędzać z Nim czas?

Po swobodnych wypowiedziach dzieci katecheta kieruje ich uwagę na ilustracje w podręczniku, które będą dla dzieci podpowiedzią.

Sposoby na rozmowę z Bogiem to: modlitwa, udział we Mszy Świętej, odwiedziny w kościele, czytanie Pisma Świętego.

ZABAWA Z PLUSZAKAMI

Na poprzedniej katechezie katecheta prosi dzieci, aby na kolejne spotkanie przyniosły swoją ulubioną maskotkę. Dzieci siadają w kręgu i prezentują przyniesione zabawki. Katecheta zwraca uwagę na to, skąd dzieci je mają. Najczęściej są one prezentem od bliskiej osoby.

Następnie katecheta podsumowuje:

– Wasze misie są dla was bardzo ważne, ponieważ przypominają wam o osobach, od których je dostaliście. Każdy z was mógłby podziękować komuś za swojego pluszaka. Popatrzcie na ilustracje przy e-motce „KOCHAM”.

Katecheta wskazuje na zbiór ilustracji z poprzedniego zadania.

– Komu możemy podziękować za osoby, które nas kochają i które my kochamy? (*Panu Bogu*) Nasi najbliżsi są darem, który otrzymujemy od Boga.

ROZMOWA NA PODSTAWIE ILUSTRACJI W PODRĘCZNIKU Z POPRZEDNIEGO ZADANIA

Katecheta kieruje uwagę dzieci na zbiory utworzone wokół emotikonki z poprzedniego zadania. Następnie pyta:

– Znajdźcie cechę wspólną wszystkich ilustracji wokół e-motki „KOCHAM”?

Co je łączy? (*ilustracje przedstawiają osoby*)

– Znajdźcie cechę wspólną wszystkich ilustracji wokół e-motki „LUBIĘ”?

Co je łączy? (*ilustracje przedstawiają rzeczy*)

Następnie katecheta wskazuje na ilustracje ze zbioru „LUBIĘ” i pyta:

– Komu podziękowalibyście za te rzeczy. (*tu katecheta wymienia element widoczny na obrazku, np. lalkę – możemy podziękować komuś, kto nam ją подарował, ciasto – możemy podziękować komuś, kto je dla nas upiekł, itd.*)

– A komu podziękowalibyście za osoby, które kochacie i które was kochają (ze zbioru „KOCHAM”)? (*Panu Bogu*)

Podsumowanie zabawy:

– Nasi najbliżsi są darem, który otrzymujemy od Boga.

PRACA Z PODRĘCZNIKIEM

– Przyjrzyjcie się ilustracjom, wskaźcie te pary obrazków, które obrazują miłość.

Dalsza część rozmowy zależy od odpowiedzi dzieci. Zmierza jednak do takich wniosków:

– **Miłość** wydarza się zawsze między osobami, jest trwała. Nie przestajemy kogoś kochać, nawet gdy się na niego złościmy czy kiedy się z nim pokłócimy. Na obrazku tę miłość narysowano jako czerwoną linię i płomień.

– Nasze zwierzątka są dla nas ważne, opiekujemy się nimi, troszczymy o nie. One też okazują nam uczucia. To, co nasz łączy ze zwierzętami, to **przywiązanie**. Na obrazku zaznaczono to zieloną linią. Natomiast rzeczy, które lubimy, przypominają nam o osobach, od których je otrzymaliśmy. Uczą nas

wdzięczności. Nie są one żywe, ale na przykład niektóre zabawki bardzo lubimy i to jest zaznaczone niebieską linią.

– Posłuchajcie o tym, jak kochamy, i pomyślimy, komu i jak za to dziękować.

🔊 OPOWIADANIE „CZŁOWIEK MOŻE KOCHAĆ...”

Człowiek może kochać drugiego człowieka. Miłość bywa przyjemna, gdy można się przytulić, porozmawiać. Czasem jednak jest trudna, kiedy kogoś długo nie widzisz lub kiedy się z kimś pokłócisz. Uczucie złości przeminie, a miłość pozostaje. Bo miłość jest darem od Pana Boga. On rozjaśnia i ogrzewa nasze serca jak płomień.

Człowiek może kochać zwierzę. Opiekuje się nim, przytula je. Zwierzątko także okazuje uczucia swojemu panu. Te uczucia nazywamy przywiązaniem.

Człowiek może powiedzieć też, że kocha jakąś rzecz. Ulubiony miś, lalka, samochód, własny dom, książka – to rzeczy. One przypominają nam o tych osobach, które nam je dały. Ale rzeczy nie mogą same dać nam miłości. Dzięki rzeczom uczymy się dziękować.

Komu podziękować za to wszystko? Trzeba podziękować ludziom, którzy nas obdarowują.

Ale komu podziękować za tych, których kochamy i którzy nas kochają? Panu Bogu!

Tylko... jak Mu podziękować? Popatrz, jak to robią inni!

* * *

Uczniowie omawiają z katechetą, co robią postaci na dole lewej strony, w jaki sposób dziękują Bogu.

PODSUMOWANIE

PRACA Z PODRĘCZNIKIEM

Dzieci rysują linie między ludźmi, zwierzętami i rzeczami. Nakleją płomienie (naklejki N-2), które oznaczają miłość między ludźmi.

Katecheta rozmawia z dziećmi na temat ilustracji na dole:

– Jak myślicie, co się tutaj wydarzyło? O czym ci ludzie mogą ze sobą rozmawiać?

Dzieci w wybrany przez siebie indywidualnie sposób nakleją postaci na obrazki (naklejki N-3) i opowiadają wymyślane historyjki, o czym ludzie rozmawiają. Z kim rozmawiają ci, którzy się modlą?

– Wicie już, że modlitwa jest rozmową z Panem Bogiem. To czas, kiedy możemy podziękować Mu za dary, które od Niego otrzymujemy. Dzisiaj na katechezie dowiedzieliśmy się, że tymi darami są dla nas nasi bliscy. Podziękujmy Mu za nich.

MODLITWA

Każde z dzieci kolejno kończy zdanie:

„Panie Boże dziękuję Ci za...” (*moją mamę, tatę, brata, siostrę itd.*)

Śpiew piosenki nr 1 „W imię Ojca i Syna”.

WSPÓŁPRACA Z RODZINĄ I PARAFIĄ

Katecheta proponuje dzieciom, by w tym tygodniu narysowały portret kogoś, kogo kochają. Zabawa w rysowanie portretu i pozowanie do niego może okazać się ciekawym sposobem na spędzanie wspólnie czasu, a dla rodziców punktem wyjścia do refleksji nad tym, jak dzieci postrzegają rzeczywistość rodzinnych więzi.

KATECHEZA 3

Bóg stwarza świat z miłości

WPROWADZENIE DLA KATECHETY

Na podstawie tekstu z Pisma Świętego oraz w odniesieniu do dwóch pierwszych katechez budujemy pewien obraz ukazujący swoiste napięcie miłości. Dotknęliśmy wcześniej takich problemów jak: różne doświadczenia miłości, uczucia przypominające miłość jak przywiązanie do zwierząt, dar jako wyraz miłości, tęsknota jako wyraz miłości.

W bieżącej katechezie wracamy do tematu katechezy pierwszej. Dziecko wie, że Bóg je kocha i że wyraża tę miłość nieustannie na różne sposoby, które rozumiemy jako dar. Ten dar ma swoją dynamikę. Będzie to widać w opisie stworzenia świata, który powstawał z woli Bożej po kolei. Kolejność, jaką przedstawia autor biblijny, jest inna niż w naukach biologicznych¹.

Innym celem tej katechezy jest zapoznanie dziecka z Pismem Świętym – żywym słowem Boga. Do zadań nauczyciela należy przedstawienie słowa Bożego nie jako zwykłą książkę, która może się z czasem zdezaktualizować, ale jako zawsze aktualne źródło Bożej mądrości i sposób/drogę kontaktu człowieka z Bogiem.

Trzecia katecheza ma zatem na celu spiąć w klamrę dwie poprzednie.

CELE KATECHETYCZNE

- Ukazanie prawdy, że świat stworzony przez Boga był dobry i piękny.
- Ukazanie faktu, że Pismo Święte jest słowem Boga skierowanym do człowieka.

TREŚCI

- Świat stworzony przez Boga jest dobry.
- Bóg stwarza świat z miłości.
- Poprzez Pismo Święte Bóg mówi do człowieka.

WYMAGANIA I POSTAWY

Dziecko:

1 Warto przeczytać książkę Marii Szamot: *Genesis. Czy ktoś w to jeszcze wierzy?*

- wymienia dzieła stworzenia;
- opisuje świat stworzony przez Boga jako dobry i piękny;
- wskazuje miłość jako przyczynę stworzenia świata;
- wielbi Boga za piękno świata.

POMOCE (TAKŻE OPCJONALNE):

- podręcznik
- świeczka (najlepiej na baterie)
- Pismo Święte wydanie dla dzieci i dorosłych
- ilustracje (może być wydruk): pusta ziemia (np. czarna kula), światłość/ciemność, niebo/woda, ziemia/pagórki/wyspy, rośliny, gwiazdy/księżyc/słońce, ptaki, ryby, zwierzęta, ludzie
- nagranie opowiadania biblijnego „Pieśń o Bogu Stwórcy”
- piłka
- nagranie piosenki: „Dobre, dobre, bardzo dobre” zespołu Arka Noego (katecheta może wykorzystać linki dostępne w internecie)
- tasienki do związania kartek zrobionej książeczki „Mała Biblia”
- kartki z bloku technicznego (po dwie dla każdego dziecka) na okładkę „Małej Biblii”

CZĘŚĆ WSTĘPNA

Katecheta wita się z dziećmi słowami: „Szczęść Boże!”. Następnie zaprasza dzieci do kręgu i pokazuje dzieciom słoiczek, w którym znajduje się świeczka (dla bezpieczeństwa może być świeczka na baterie). Katecheta podaje świeczkę dziecku siedzącemu najbliżej i wypowiada zdanie: „N., dobrze, że jesteś”. Dzieci kolejno podają sobie świeczkę, wypowiadając imiona kolegów i w ten sposób świeczka przechodzi z rąk do rąk, aż zatoczy pełne koło. Następnie katecheta pyta:

- Co nam daje świeca? (*światło*)
- Do czego potrzebne jest światło? (*aby oświetlało to, co jest wokół nas, np. drogę*)

ROZMOWA I POKAZ: TAJEMNICZA KSIĘGA

Katecheta pokazuje dzieciom Pismo Święte. Wyjaśnia, że to wyjątkowa księga, w której Pan Bóg mówi do człowieka. Napisali ją ludzie, ale podyktował im ją Pan Bóg. Słowa zapisane w Piśmie Świętym są dla ludzi światłem. Podobnie jak płomień świecy oświetlają one drogę życia, pokazują, jak postępować, i pomagają poznawać Pana Boga.

Jeśli to możliwe, katecheta może zaprezentować dzieciom Biblię w dwóch wersjach: wydanie tradycyjne i wydanie dla dzieci z ilustracjami: trzeba zwrócić uwagę na to, że chociaż książki te wyglądają inaczej, zawierają te same historie, oraz podkreślić, że Pismo Świętego to jest Biblia (oba tytuły wprowadzić od razu).

Katecheta zapowiada także, że dzieci będą na zajęciach słuchały opowiadań biblijnych z Pisma Świętego i wykonają „Małą Biblię” z tymi opowiadaniem.

CZĘŚĆ ZASADNICZA

Przed rozpoczęciem tej części zajęć katecheta rozkłada w różnych widocznych miejscach sali następujące ilustracje: pusta ziemia (np. czarna kula), światłość/ciemność, niebo/woda, ziemia/pagórki/wyspy, rośliny, gwiazdy/księżyc/słońce, ptaki, ryby, zwierzęta, ludzie.

Katecheta wprowadza dzieci w temat opowiadania:

– Posłuchacie jednego z opowiadań, które znajduje się w Piśmie Świętym, czyli w Biblii. Będzie to opowiadanie o stworzeniu świata. Z poprzednich katechez wiecie już, że znakiem Bożej miłości jest piękny świat. Ale skąd on się właściwie wziął? Słuchajcie uważnie i podchodźcie do tej ilustracji, o której będę wam czytać.

Katecheta bardzo powoli odczytuje lub odtwarza opis stworzenia świata. Dzieci chodzą swobodnie po sali i zatrzymują się przy właściwych ilustracjach.

🔊 OPOWIADANIE BIBLIJNE: „PIEŚŃ O BOGU STWÓRCY”

Wszystko ma swój początek. Także świat, w którym żyjemy. On też musiał się zacząć.

Czy potraficie sobie wyobrazić miejsce, gdzie nie ma zupełnie niczego? Nic nie widać, nic nie słychać, nie można niczego dotknąć ani powąchać. Na niczym nie da się stanąć. Nie ma ziemi ani nieba, ani wody. Nie ma nawet powietrza. Nic. I do tego jest całkiem ciemno.

Tak było na początku.

Jednak od zawsze był Bóg, który nas kochał.

Bóg chciał stworzyć coś pięknego i dobrego: chciał stworzyć ŚWIAT.

Czy zastanawiacie się, z czego Bóg go stworzył, skoro nic nie było?

Z MIŁOŚCI! O tak! Bóg nas kocha tak bardzo, że uczynił świat, aby nam go podarować!

Bo kiedy kogoś się kocha, chce się mu oddać to, co się ma najcenniejszego!

Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Ale ziemia była pustkowiem.

I wtedy rzekł: „Niechaj się stanie światłość!”. I stała się światłość, gdy tylko to powiedział!

Bóg widział, że światło jest dobre, i nazwał je dniem. Ciemność zaś nazwał nocą.

Drugiego dnia Bóg powiedział: „Niech powstanie sklepienie w środku wód!”. I tak powstało niebo.

Trzeciego dnia Bóg rzekł: „Niech woda przesunie się i niech ukaze się sucha powierzchnia!”.

Ta sucha powierzchnia to ziemia, po której chodzimy. To góry, pagórki, równiny i wyspy, które opływają wody mórz i oceanów.

A gdy tylko Bóg powiedział: „Niechaj ziemia wyda rośliny zielone!”, z ziemi zaczęły wyrastać trawy, kwiaty, warzywa, zboża oraz wysokie drzewa, które kwitły i rodziły owoce.

Bóg popatrzył i zachwycił się. Widział, że wszystko jest dobre.

Czwartego dnia stworzył jeszcze ciała niebieskie, które jaśniały i świeciły na niebie.

Ciała niebieskie to Słońce oraz Księżyc i miliardy jasnych gwiazd.

Piątego dnia Bóg rzekł: „Niech zapełnią się wody zwierzętami, niech ptaki latają nad ziemią pod sklepieniem nieba!”. I tak się stało. Pojawiły się ptaki wszystkich gatunków: maleńkie koliberki, smukłe czaple, pelikany z wielkimi dziobami i orły o rozłożystych skrzydłach oraz wszelkie stworzenia morskie: małe rybki, meduzy, delfiny i ogromne wieloryby.

Ale szósty dzień był najbardziej niezwykły! Tego dnia Bóg stworzył wszystkie zwierzęta.

Powiedział: „Niech ziemia wyda żywe stworzenia różnych gatunków!”.

I wtedy cała ziemia zapełniła się robaczkami, płazami, ssakami drobnymi jak myszki i wysokimi jak żyrafy. Słychać było ryk lwów, tętent koni, szczekanie, wycie, trąbienie i piski. To były głosy wszystkich zwierząt. Czy możecie sobie wyobrazić ich radość, kiedy pojawiły się na ziemi?!

Bóg widział, że to wszystko, co stworzył, było dobre, i pobłogosławił stworzeniom, żeby się odtąd same rozmnażały i zapełniały ziemię.

A jednak to nie był jeszcze koniec. Szóstego dnia, na samym końcu, gdy już cała ziemia była przygotowana, Bóg stworzył człowieka i oddał mu ją w darze.

Gdy Pan Bóg stwarzał świat, wcale się nie spieszył. Wiemy, że świat powstawał miliardy lat. U Pana bowiem jeden dzień jest jak tysiąc lat albo jeszcze dłużej!

Bóg stwarzał świat jak najlepiej, aby panował w nim porządek i ład. Żeby wszystko miało swoje właściwe, jedyne miejsce. Było ważne i potrzebne.

Żeby wszystko było BARDZO DOBRE!

* * *

Cały piękny świat jest darem, który Bóg dał człowiekowi, ponieważ go ukochał.

PRACA Z PODRĘCZNIKIEM

– Co to za księga, która jest przedstawiona na ilustracji? (*Pismo Święte*)

Dzisiaj usłyszeliście jedno z opowiadań, które możemy w nim znaleźć – opowiadanie o stworzeniu świata.

– Co stworzył Pan Bóg?

Dzieci przyglądają się naklejkom N-4 w podręczniku i przyklejają je we właściwej kolejności na planszy.

Katecheta poleca, by dzieci znalazły odpowiedni wpis do Biblii (obrazek nr 1 z tekstem), czyta go głośno, a dzieci wycinają i wklejają w księgę.

ZABAWA Z PIŁKĄ (OPCJONALNIE)

Katecheta tłumaczy dzieciom zasady zabawy:

– Będę mówić różne słowa: niektóre z nich nazywają dzieła Bożej miłości, czyli dzieła stworzenia, a niektóre nazywają dzieła zrobione przez człowieka. Waszym zadaniem jest złapać piłkę wtedy, kiedy usłyszycie nazwę tego, co stworzył Pan Bóg.

ZABAWA PRZY PIOSENCE (OPCJONALNIE)

Katecheta włącza nagranie piosenki: „Dobre, dobre bardzo dobre”. Dzieci tańczą swobodnie. Kiedy muzyka się zatrzymuje, katecheta mówi jedno z poniższych haseł, a dzieci pokazują je przy pomocy ruchu.

Propozycje haseł:

- Pan Bóg stworzył ziemię
- Stworzył światło
- Stworzył wodę
- Stworzył niebo
- Góry i pagórki
- Dzięki Bożej mocy wyrosły rośliny
- Stworzył słońce
- Księżyc i gwiazdy
- Stworzył ptaki, motyle i stworzenia, które latają

- Stworzył ryby i wodne stworzenia
- Stworzył zwierzęta
- Na końcu stworzył człowieka i podarował mu cały piękny świat

PODSUMOWANIE

TWORZENIE „MAŁEJ BIBLIJ”

Katecheta wyjaśnia dzieciom, jak mają wykonać Biblię, czyli książeczkę z opowiadaniem, których będą słuchać na zajęciach. Dzieci wycinają kartki, które są na końcu podręcznika. Katecheta pomaga wykonać dziurkaczem otwórki na wstążeczkę – także w kartkach z bloku technicznego, które będą okładkami. Dzieci rysują na okładce coś według własnego pomysłu. Katecheta podpowiada, że to może być krzyż albo na przykład stworzenie świata lub coś, co pamiętają z obrazów lub figur w kościele. Na dole dzieci piszą swoje imię.

Katecheta wskazuje miejsce, gdzie należy wkleić okrągłą naklejkę nad każdym wysłuchanym opowiadaniem. Tę „Małą Biblię” dzieci zanoszą do domu i mogą w rodzinie prosić kogoś o ponowne przeczytanie opowiadań, które słyszały na religii. Za każdym razem, gdy w przedszkolu będzie nowe opowiadanie, dzieci wezmą do domu odpowiednią naklejkę.

MODLITWA

Pan Bóg z miłości do nas stworzył piękny świat. Możemy Go za to uwielbiać.

Dzieci kolejno kończą zdanie:

„Uwielbiam Cię, Boże, za to, że stworzyłeś...” (*dzieci wymieniają dzieła stworzenia*)

WSPÓŁPRACA Z RODZINĄ I PARAFIĄ

Katecheta proponuje dzieciom, by w najbliższym czasie wybrały się z rodzicami na spacer, a następnie podziękowały Panu Bogu za dzieła stworzenia, które zobaczą.

Katecheta proponuje, aby na kolejne zajęcia dzieci przyniosły zdjęcie, na którym są z rodzicami lub jednym z rodziców. Istotne, by na fotografiach dzieci nie były już noworodkami, tak by można było dostrzec podobieństwo do rodzica.

KATECHEZA 4

Kto jest wielkim skarbem Pana Boga

WPROWADZENIE DLA KATECHETY

Po poprzedniej lekcji, w której ukazaliśmy dziecku, jak poprzez miłość Bóg stworzył świat oraz że miłość jest ekstatyczna, wychodząca z siebie, zmierzamy do umiejscowienia człowieka w tym świecie. Dynamika stworzenia prowadzi do powołania do życia ludzi. Porządek świata jest przeznaczony dla tego Bożego „wybrańca”. Bóg stwarza i porządkuje, bo miłość z natury jest twórcza, ale też nie stwarza dla samego tworzenia, lecz dla odbiorcy swojego dzieła. Czyni istotę podobną do siebie: umiejącą kochać, posiadającą wolną wolę i duchowość. Człowiek ma zapanować nad światem – jest strażnikiem porządku ustalonego przez Boga. Ten porządek ma być zachowany w świecie, ale i w samym człowieku. Dlatego człowiek może (potrafi) i musi zapanować także nad swoją biologią. Bóg stworzył człowieka nie jako jedną osobę, ale od razu jako dwie: kobietę i mężczyznę. W tym także jest podobieństwo człowieka do Boga i zarazem gwarant miłości (ekstatyczność).

W dobie nadinterpretowania władzy człowieka nad naturą i pomieszczenia porządków jest to niezwykle ważne. Psychologia kieruje człowieka do jego wnętrza, oświetla jego własne „ja”. Duch, upodabniający nas do Boga i będący częścią Boga w nas, kieruje nas ku drugiej osobie.

Problemy te są oczywiście zbyt głębokie, by przekazać je dzieciom sześciolatnim, ale możemy przekazać im ogólny zarys hierarchii stworzeń nadanej przez Boga. I przede wszystkim pokazać, na czym polega „władza” człowieka nad stworzeniem, i że jest to władza sprawowana w imieniu Boga i zgodna z Jego prawami. Miłość czyni nas mądrymi.

CELE KATECHETYCZNE

- Poznanie prawdy, że człowiek jest najdoskonalszym stworzeniem na ziemi.
- Formowanie postawy wdzięczności Bogu za dar życia.

- Budzenie zaufania do Boga oraz poczucia własnej godności.
- Ukazanie prawdy, że każdy człowiek jest skarbem dla Boga i dla innych.

TREŚCI

- Dobry Bóg kocha wszystkich ludzi.
- Bóg troszczy się o wszystkich ludzi.

WYMAGANIA I POSTAWY

Dziecko:

- wskazuje człowieka jako najdoskonalsze stworzenie Boga;
- wyjaśnia swoimi słowami, co to znaczy, że człowiek jest największym skarbem Boga;
- wyraża wdzięczność Bogu za dar życia swojego i najbliższych poprzez modlitwę;
- szanuje i ceni siebie i drugiego człowieka.

POMOCE (TAKŻE OPCJONALNE):

- podręcznik
- ilustracje widoków przyrody: zwierząt, roślin
- kuferek (lub pudełko) z lusterkiem
- zdjęcia przyniesione przez dzieci
- nagranie dowolnej skocznej muzyki
- nagranie opowiadania biblijnego „Najcenniejszy skarb”

CZĘŚĆ WSTĘPNA

Katecheta wita się z dziećmi pozdrowieniem: „Szczęść Boże!”.

Dzieci siedzą w kręgu na dywanie, trzymając się za ręce. Katecheta wypowiada zdanie: „Puszczam iskierkę przyjaźni w krąg, / Niech powróci do mych rąk!”.

Dzieci kolejno przekazują sobie iskierkę, ściskając dłoń sąsiada, aż iskierka „zatoczy koło”.

WPROWADZENIE DO ZAJĘĆ

Katecheta rozkłada na dywanie ilustracje przedstawiające krajobrazy, przyrodę, zwierzęta rośliny. Następnie pyta dzieci, za co chwalimy Pana Boga. Zgromadzony materiał ilustracyjny służy do naprowadzenia dzieci na właściwy tor myślenia: Pana Boga chwalimy za piękno świata, który stworzył. Jeśli dzieci nie od razu znajdą właściwą odpowiedź, możemy je na nią naprowadzić, pytając:

- Popatrzcie na te ilustracje. Która z nich podoba się wam najbardziej?
- Kto stworzył te wszystkie piękne miejsca, zwierzęta, rośliny?

CZĘŚĆ ZASADNICZA

ZABAWA: „NAJWIĘKSZY SKARB”

Katecheta pokazuje dzieciom kuferek (może być pudełko), w środku ukryte jest lustro. Mówi dzieciom, że w środku znajduje się największy skarb na całym świecie. Pyta dzieci, czy mają pomysły, co to takiego? Dzieci podają swoje propozycje. Następnie katecheta pyta, dzieci, czy chcą zajrzeć do środka? Umawia się z nimi, że każdemu po kolei pokaże jego zawartość, ale dzieciom nie wolno zdradzić, co zobaczyły, aż do kufereka nie zajrzą wszyscy.

Po otwarciu pudełka dzieci widzą w lustrze swoje odbicie. Katecheta pyta dzieci, kto jest tym największym skarbem? Każdy z nas. Dla kogo jesteśmy największym skarbem? Część dzieci z pewnością odpowie, że dla rodziców. Wykorzystujemy tę odpowiedź do przejścia do kolejnej zabawy.

ZABAWA ZE ZDJĘCIAMI

Jeśli na poprzedniej lekcji katecheta poprosił dzieci, aby na kolejne spotkanie przyniosły swoje zdjęcie z rodzicami, teraz poleca, by dzieci je wyjęły i położyły obrazkiem do dołu (najlepiej jeśli każde dziecko położy jedno zdjęcie). Następnie katecheta włącza nagranie skocznej melodii. Dzieci poruszają się po sali. Gdy muzyka się zatrzyma, katecheta wymienia imię jednego dziecka. Dziecko losuje zdjęcie i próbuje znaleźć właściciela. Zabawa toczy się, aż wszystkie zdjęcia zostaną rozdane.

Następnie katecheta podsumowuje zabawę.

- Czy to zadanie było łatwe?
- Co pomagało wam rozpoznać właściciela?
- W czym jesteś podobny do mamy/taty?

Tu warto zwrócić uwagę dzieci nie tylko na podobieństwo fizyczne, ale też zainteresowania, umiejętności.

PORTRET

Zadaniem dzieci jest narysowanie portretu mamy lub taty.

Dzieci, siedząc w kręgu, opowiadają o swoich pracach i o tym, w czym są podobne do osoby z portretu. Katecheta podkreśla, że podobieństwo może dotyczyć tych samych ulubionych zajęć – nie tylko wyglądu.

Katecheta wprowadza dzieci w temat opowiadania:

– Czy wiecie, że jest ktoś jeszcze, dla kogo każdy z nas jest najcenniejszym skarbem? Posłuchajcie opowiadania.

🔊 OPOWIADANIE BIBLIJNE „NAJCENNIJSZY SKARB”

Szóstego dnia, kiedy było już niebo i ziemia oraz słońce, które ją ogrzewało, i gwiazdy dające światło w nocy; i kiedy ziemia zdążyła już się zazielenić wszystkimi gatunkami roślin i zaroilo się od zwierząt, ptaków i ryb – wtedy, gdy już wszystko było przygotowane, Bóg powiedział:

„Teraz stworzę człowieka: najważniejszą istotę – mój najcenniejszy skarb!

Stworzę go na mój obraz i podobieństwo. Będzie częścią świata, ale zarazem będzie moim najdroższym dzieckiem. To on zaopiekuje się całym stworzeniem i będzie strzegł porządku na ziemi. Nauczę go kochać, żeby obdarzył swoją miłością cały świat!”.

Bóg wziął w swoje dłonie grudkę ziemi, tchnął w nią i ukształtował z niej człowieka: MĘŻCZYZNĘ I KOBIECĘ. Dał im nie tylko życie, ale i nieśmiertelną duszę, i coś najcenniejszego: zdolność kochania.

Pobłogosławił im, aby mieli swoje dzieci i dali początek Bożej Rodzinie.

Bóg wiedział, że wszystko, co uczynił tego niezwykłego, szóstego dnia, było **BARDZO DOBRE**.

Siódmego dnia mógł więc odpocząć.

Bóg zaufał człowiekowi.

Dał mu mądrość, żeby człowiek nauczył się siał i zbierać plony, hodować zwierzęta i troszczyć się o nie. Żeby korzystał z dobrodziejstw ziemi i pannał nad całym światem, to znaczy opiekował się wszelkimi stworzeniami i całą ziemią.

Dał człowiekowi rozum, żeby sam mógł zgłębiać tajemnice świata i wymyślać nowe rzeczy: budować domy, badać życie dinozaurów, latać w kosmos i leczyć ciężkie choroby.

Dał wolność, żeby człowiek z własnej woli chciał bardzo kochać. Bo przede wszystkim Bóg dał mężczyźnie i kobiecie miłość. Żeby mogli dbać o siebie nawzajem, czynić na świecie dobro i żeby mogli kochać Boga.

Musicie wiedzieć, że ten niezwykły cud stworzenia dzieje się również teraz – każdego dnia. Powtarza się zawsze, kiedy rodzi się nowy człowiek. Bo każde, nawet zupełnie malutkie dziecko jest dla Pana Boga całym światem!

Zanim się urodziłyśmy, Bóg już kochał każdego z nas i pragnął spotkać się z nami.

To Boża miłość „przywołała” nas na świat. Bóg już czekał. Przygotował nam miejsce. On chce każdemu z nas oddawać w darze cały świat.

Nigdy więc nie możemy zapomnieć, że każdy z nas jest najcenniejszym skarbem Pana Boga!

* * *

Katecheta rozmawia z dziećmi.

– Kogo stworzył Pan Bóg? (*człowieka, mężczyznę i kobietę*)

– Jakie dary otrzymał człowiek od Pana Boga? (*życie, nieśmiertelną duszę, zdolność kochania*)

ZABAWA – TWORZENIE CZŁOWIEKA

Dzieci dobierają się w pary, jedno z nich otrzymuje długą nitkę/tasiemkę/sznurek. Drugie dziecko kładzie się na dywanie. Zadaniem pierwszego jest „narysowanie” przy pomocy nitki konturu kolegi/koleżanki. Potem zamiana. Oczywiście pierwszy kontur „rysuje” katecheta, prezentując zabawę. Żeby nie przedłużać zabawy i uniknąć chaosu, warto umówić się z dziećmi, że „rysunek” robią w czasie odtwarzanego fragmentu piosenki. Kiedy milknie muzyka – koniec zadania. Tłem może być piosenka, której dzieci nauczą się na koniec.

PODSUMOWANIE

PRACA Z PODRĘCZNIKIEM

Katecheta podsumowuje zajęcia, mówiąc, że każdy z nas jest najcenniejszym skarbem Pana Boga, który nas stworzył, bardzo nas kocha i troszczy się o nas. Pan Bóg stworzył nas na swój obraz i podobieństwo – katecheta odczytuje zapisane w podręczniku zdanie z Pisma Świętego.

SŁOWO BOŻE

Stworzył więc Bóg człowieka na swój obraz, na obraz Boży go stworzył: stworzył mężczyznę i kobietę (Rdz 1, 27).

Jesteśmy do Niego podobni, ponieważ podobnie jak On potrafimy kochać.

Katecheta kieruje uwagę dzieci na ilustracje w podręczniku:

– Popatrzcie na obrazki i spróbujmy się wspólnie zastanowić, jak możemy okazać miłość naszym najbliższym. Jak możemy jej doświadczyć? Kiedy okazujemy i przyjmujemy miłość od innych, stajemy się dla siebie nawzajem skarbami.

Następnie dzieci kolorują ukryty obrazek i dorysowują swoją twarz w skrzyni ze skarbami.

Katecheta wprowadza do modlitwy.

– Dzisiaj na zajęciach dowiedzieliśmy się, że każdy z nas jest najcenniejszym skarbem Pana Boga, który bardzo nas kocha. Podziękujmy Panu Bogu za osoby, przez które doświadczamy Jego miłości.

MODLITWA

Chętne dzieci kończą zdanie:

„Dziękujemy Ci, Panie Boże, za moją mamę/tatę/kolegę”

pozostała część grupy odpowiada:

„Dziękujemy Ci, Boże”.

WSPÓŁPRACA Z RODZINĄ I PARAFIĄ

Dzieci wycinają naklejkę do opowiadania biblijnego, aby w domu wkleić do „Małej Biblii”.

Katecheta proponuje dzieciom, by w tym tygodniu pomogły w czymś rodzicom i w ten sposób okazały, że Pan Bóg ich kocha. Dobre uczynki dzieci zapisują z pomocą rodziców na papierowym serduszku i przynoszą na kolejne zajęcia. Można przygotować z nich plakat lub gazetkę tematyczną.